

Christiane Koren: *Dagbok 1815*

Utgitt ved Yngvil Beyer

NB kilder 3:5

Nasjonalbiblioteket/bokselskap.no, Oslo 2016

ISBN: 978-82-7965-270-0 (digital utgave, bokselskap.no),

978-82-7965-271-7 (epub), 978-82-7965-272-4 (mobi)

Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Christiane Koren

Dagbok 1815

Utgitt ved Yngvil Beyer

NB kilder 3:5

Nasjonalbiblioteket/bokselskap.no

Oslo 2016

Forord

Christiane Korens dagbøker fra 1814 og 1815 er tapt, bortsett fra 29. juli til 12. august 1814. Til grunn for utgivelsen av dagbøkene fra perioden som er tapt, ligger derfor [Sofie Lindbæks utgivelse fra 1915](#).

Lindbæks ortografi er beholdt, selv om denne i noen tilfeller trolig avviker fra originalen. Lindbæk har i sin utgave redigert bort kortere og lengre partier. Der hun utelater tekst har hun lagt inn ... (varierende antall prikker), disse utelatelsene er markert med [...]. Lindbæk har brukt stanset skrift for å gjengi det som i manuskriptet trolig er understreket tekst, slik tekst er markert med kursiv. Lindbæk har skrevet inn egne tilføyelser i kursiv og skarpe klammer, som oftest er dette opplysninger hentet fra utelatte partier. Disse tilføyelsene er

beholdt i skarpe klammer.

Takk til Aschehoug forlag for tillatelse til å benytte Lindbæks utgivelse for å komplettere Nasjonalbibliotekets kildeutgivelse av Christiane Korens dagbøker. For utdypende informasjon om Christiane Korens dagbøker, se [forfattersiden](#).

Verken saksforhold eller enkeltord er kommentert. Hovedmålet med utgivelsen er å gjøre Christiane Korens dagbøker tilgjengelige og lett lesbare for forskere og andre interesserte.

Elisabeth Eide har bidratt med korrekturlesning. Redaktør Ellen Nessheim Wiger har stått for tekstkodingen i samarbeid med utgiver.

[Januar]

Nytaarsdag.

Kan jeg, o I Elskede, ønske Eder, os Alle og vort Norge noget bædre, end at det i Dag begyndte Aar maae blive saa roeligt og blidt, som det foregaaende var stormfuldt og ængsteligt? Ja, *ønske* det *kan* og *maa* jeg, haabe det? O at jeg *kunde* det som jeg *vilde* det! O at jeg kunde glæmme hvad der med det forbigangne Aar er forbi! Mere *ønsker* jeg nu ikke. Og for at gjøre mit Muelige til dette Ønskes Opfyldelse vil jeg stræbe saa sieldent skee kan, at lade Tankerne flyve udenom min egen lille Verden. I denne kan de – evig være lovet du derfor Algode! – hvile sødt og tilfreds paa enhver Gienstand. Ja, jeg vil betragte mig som den Skibbrudne, der seer sig med alle Sine reddet paa en ukiendt Øe, seer Umueligheden i nogensinde at komme derfra tilbage til det dyrebare Fædreland, og sige: «Her, i *Eders Kreds*, være for Fremtiden mit Fædreland, min Verden!» For hvad der nu ligger udenfor min lille Øe, har jeg kun et Suk og en Taare for den forgangne Tiid, og en Bøn for den kommende [...]

Randulff gik i Kirke [i Dag], og jeg tvang Skjeldrup og Grimseth at følge med, hvad der dog nesten angrer mig, da det maae skiære dem i Siælen at høre den anordnede Taksigelse for den sørgelige Forening. Det var ogsaa derfor, de gode Børn gik saa nødig. – Ney, *takke Gud for den*, saa vidt kommer jeg vist aldrig; men bede, bede ham varmt og inderligt at den maae blive Norge gavnligere end

jeg troer og haaber, det vil, det gjør jeg. Heller aldrig vil jeg kunde bede andet for Carl den 13., end at Gud vil skabe ham et nyt reent Hierte, det er, lade ham komme til Erkiendelse af hvor i Bund og Grund fordærvet det er, han har [...]

Mandag 9. De har hvilet mange Dage [disse Blade] skøndt jeg har været hiemme siden Fredag. Naar I læser dette, vil det ikke mere undres Eder; thi da veed I for længe siden, hvad der har sat mit Hierte i Bevægelse, Glæde og Uroe; da veed I, at min elskede, min dyrebare Marie, uventet gjorde mig den Tilstaaelse, at hun elskede Grimseth, han hende. Det sidste formodede jeg længe, og det første havde jeg nu og da en Ahnelse om. Hvad der foregik i mit Inderste, da det søde Barn med sine brændende Kinder og vaade Øyne laae ved min Barm, og jeg neppe kunde høre hendes Spørgsmaal: «Vil du antage Grimseth til Søn?» o, det kan jeg ey gjøre Rede for. Jeg kunde længe ikke svare, men da jeg følte, hvordan hun zittrede i mine Arme, brød jeg Tausheden med et andet Spørgsmaal: «Vil min Marie da blive lykkelig?» – hendes: «Ja, det vil jeg, Moer, saa lykkelig, som jeg kan blive, naar du og Faer intet har imod det» – kunde jeg besvare dette med andet, end at vi sikkert intet kunde have imod hvad der gjorde vort Hiertes Yndling lykkelig. Og jeg haaber til Gud, hun vil blive det med sin Georg. Maaskee vilde Faa skønne Maries virkelige Værd som denne varme, retskafne Yngling skønner det og sin Lykke. Da jeg sagde ham: Jeg gier Dem det dyrebareste jeg har, Grimseth. Kun den reneste, troefasteste Kiærlighed kan gjøre Marie lykkelig, hun er lutter Ømhed og Kiærlighed, skulde hun savne det, da knuser De hendes Hierte, det bedste Hierte der kan slaae i en Piges Barm, da knuser De mit» – da slog han sine Øyne til Himlen, og trykte min Haand til sit Bryst, og gav mig ingen Forsikring, uden ved sine strømmende Taare, og denne Forsikring var mig mere end en Strøm af Ord. Jeg gav dem min Velsignelse, min Koren gav dem den rørt og taus. Og nu straalers Maries Ansigt som jeg aldrig før saae det, og hendes Georg seer mig aldrig et Øyeblik allene, uden han siger: «Mon der er et saa lykkeligt Menneske paa Jorden som jeg? Gud, maae jeg kun fortiaene at være saa lykkelig!» Jeg troer, jeg haaber han vil fortiaene det, den brave Gut, men sandelig har han udtrukket et stort Lod i denne Verdens Lykkelotterie, et Lod der sikrer ham Lyksalighed i denne og hiin Verden. Han har ingen Formue, hans Fader er Bonde. Udsigterne for ham som for de fleste

uformuende Militaire, ikke brillante; men han er god, retskaffen, duelig, og - Marie har valgt ham, er saa lykkelig – hvad vil jeg da mere? [...]

Tirsdag 10de [...] Der var en forfærdelig Hoben samlede hos Hertels fra alle Hiørner og Kanter. Jeg kiendte ikke de Halve, og der var imellem dem ingen, der gjorde mig det vigtigt at vide mere om dem end deres Navne, et eneste blot ungt Menneske undtagen, der sad skraae for mig ved Bordet, og hvis Øyne spillede saa levende, hvis hele Physiognomie var saa interessant, at jeg maatte faae at vide mere end hans Navn. Derom kunde ingen bædre underrette mig end min Sidemand Provst Finkenhagen, da Lieut. Broch – thi ham var det – logerte hos ham. Jeg hørte da at det var den raske Gut, som blev dødelig saaret ved Vingers Affairen, og alt var regnet blandt de Døde, som det er ubegribeligt han stod op fra, da Kuglen gik giennem Brystet ud giennem Ryggen. Hvert Ord Provsten sagde om ham, var en Lovtale over hans Hierte og Hoved. I skal til Tiid og Sted gjøre den sieldne Guts nærmere Bekiendtskab. Ret meget morsomt var der for Resten, og en ualmindelig Samling af vakre Piger og Ynglinger [...]

Fredag 13. [...] Den unge Helt, Broch, har jeg lovet at fortælle Eder mere om. Det er sandt, det er en prægtig Gut. Vi fik ham til at oplæse adskillige af sine Vers, der alle rulle hen som en Strøm, et over den tykke Stabel, der sad snorkende paa en Stoel til han faldt ned paa Gulvet, et andet, yderst vittigt, en Ansøgning til Grev Essen om at blive Stodderkonge, et tredie, da han nu, de laae ude, i to Dage ikke havde faaet en Bid Brød, Overgangen deri fra den mørkeste Fortvivlelse, hvori Døden vilde været ham den velkomne Ven, til en Lustighed uden Maade, da en Kamerat gav ham en heel Geddeost med behørigt Brød til, er virkelig ikke latterlig men rørende; til alt dette kommer endnu, at han fortæller gamle Kiæmpehistorier ret paa sin øhlenschlägerisk, og er sand Original i sin hele Færd. I Lina er han rasende forliebt; men *naar er Genier anderledes?* Da hun Fredagmorgen lod sige, at hun slet ikke vilde staae op før Broch havde giort et Vers, skrev han paa staaende Fod: «O søde Lina, Datter mild, ja mild som Dagens Lys, o staae nu op, og vær saa snild, og giv mig fire Kys. Din hulde Moder, Theodor Broch». Hun maatte betale Fordringen. Da hun Dagen efter ikke kom ned med de andre Jomfruer, lod han hende hilse, at kom hun ey snart, skulde hun atter faae et Vers, dobbelt saa langt, men dobbelt saa dyrt. Og da kan

I troe, hun kom op og herved i en Fart. – Men aldrig var det barnlige Barn mig saa kjær, som da han fortalte paa sit snurrige Viis, hvordan han, da Lægen tilstod ham, hvad han selv følte, at der næppe var Rædning for ham, overtænkte sit tilbagelagte korte Liv, og vilde alvorlig giennemgaae sit Synderegister, men kunde ikke finde en eneste Synd, uden den, at han imellem havde stiaalet Sukker fra sin Moder. Taarene løb ned af mine Kinder uden at jeg vidste det. Ak, jeg tænkte paa min Hensovede, og de Lykkelige, som gaaer saa rene og uskyldige tilbage til sin Skaber, som de kom fra hans Haand, og paa den Fremtiid, der laae for den sieldne 18 Aars Yngling, der, om han end aldrig (thi det vil han vist ikke) faaer nogen virkelig Brøde at bebreyde sig, dog neppe vil see vor sidste alvorlige Ven i saa venlig en Skikkelse, som han nu saae ham. – Søndag Aften fik han Ordre om at indfinde sig i sin Garnison paa Vinger. Mandag maatte han afsted, og hans hele Mod truede at forlade ham. «Hvem der dog kunde leve al sin Tiid paa Hovind,» sukke han, og saae paa Grimseth, hvis Lykke han vel ahnede, og min Christian sagde, ligesom for at trøste ham: «Ja, jeg maae vel ogsaa snart herfra.» [...]

Randulff ønskede saa inderlig, der skulde være en lille Høytidelighed i Anledning af Forlovelsen. Hans Ønsker ere saa beskedne, og det er altid mig og min Koren en Glæde at kunde opfylde dem. Der ere vel ikke Mange, der lever saaledes for, og finder saaledes sin Lykke i Andres, som han [...] Ofte stial jeg mig fra Selskabet herind, naar jeg savnede de Fire Forenede, og var da vis paa at finde dem To og To her i hvert Hjørne af Sophaen [...] Ja, mine Dyrebare, jeg følte mig saa ung, mit hele Væsen var Glæde; og hvor kunde det være andet? Disse saa usigelig lykkelige, i hverandres Lykke dobbelt lykkelige Børn, vare jo alle Mine, hang jo ved mig som ved deres Hiertes Udvalgte. Naar jeg omfavnede Een, maatte jeg omfavne dem alle, to og to holdt fast paa hver sin Haand, bedækkede den med Kys, og Mund og Mund mødtes paa den glade Moders Hænder, og Georg bad sin Marie tilgive ham, at han i visse Øyeblik ikke vidste om hun eller hendes Moder var ham kiærest. De vare alle forliebte i mig, forsikrede de, og ikke allene disse Glædedrukne, men ogsaa min Kista, Christian, Moer Garben, Faer Mørk og min Randulff. Jeg bilder mig ind, at jeg maae have seet ligesaa ung ud som jeg følte mig, og været vakker, som man sagde mig jeg

var i min grønne Ungdom. – Først ved Bordet, naar det unge Pars Skaal blev drukket, skulde de Fremmede vide i hvad Anledning de vare her; men min kiære Faer Mørk maatte jeg sige det forinden. I kiender ham, og veed med hvilket Faderhierte han elsker, ja forguder Marie. Han kunde længe ikke svare mig, Taarene stode ham i Øynene, endelig brød han ud: «Gud give han maae føle hvad han faaer i Marie, og gjøre hende saa lykkelig som hun fortjæner, saa er et af mine høyeste Ønsker opfyldte.» – Siden fik den kiære gamle Mand sig ordentlig et lille bitte Ruus, saa glad var han, og hans Øyne hang som en Elskers, som selve Grimseths, ved Marie, og man saae hvordan Grimseth (som han ikke kiender meget til) for hendes Skyld var blevet ham kiær. Randulff havde bedt mig saa hiertelig gjøre en lille Vise til Skaalen; men jeg var i altfor heftig Bevægelse, jeg kunde ikke. Kort før vi skulde tilbords sagde han: «Herregud, kunde jeg dog komme paa noget, der passede.» Da gik jeg herind, og fik 6 Linier paa Papiret efter Randulffs Yndlingsmelodie: Naar Sangen tier etc. – der ogsaa er en af Maries og mine egne Yndlingsmelodier. Her ere de:

O Yngling, hvi svulmer saa høyt din Barm?
Hvi straaler dit Øye af Glæde?
O Pige, hvi est din Kind saa varm,
Mens Taare i Øynene træde?
O Pige, o Yngling! jeg veed det vel
Og føler og deler og signer Jert Held.

Randulff og Lina sang, hun med sin søde bløde Stemme; (som jeg troer, kun behøver Dannelse for at blive meget vakker) ham, den gode Deeltagende, kunde man neppe forstaae, saa rørt var han; men den paafulgte Skaal oplyste da alt, og der blev efter en stoer Pause, en almindelig, og jeg veed vist hiertelig Lykønskning og Klinken hele Bordet rundt. Hvad jeg i de faae Ord havde sagt, var Sandhed. Grimseth kunde neppe aande, vilde takke mig men havde ingen Ord. Den søde Pige trykte sin røde hede Kind, sit vaade Øye til min Barm. O, det var salige Øyeblikke. Kun engang endnu kan jeg haabe, og tør jeg haabe at opleve lignende [...]

Lørdag 14. [...] jeg er rigtig en daarlig Biskebaske idag, og der bliver nok ikke andet for, end at jeg i Aften lægger mig en spansk Flue i Nakken.

Søndag 15. Jeg har havt en meget slem Nat. Ingen spansk Flue, men et andet

stærkt Trækmiddel medførte en Feberhede og Frysen, som tilligemed Smerten holdt mig vaagen. Dog ere mine Øyne bædre [...]

I Dag holdt Faer Mørk en lang Froprædiken her [...] Vi havde ønsket den kunde vedvaret til Middag. Det var just hans og mit Yndlingsthema der afhandlede: Mueligheden, ja Sandsynligheden for, at vore elskede Bortgangne omsvæver os som beskyttende Væsner [...] Tilsidst talte vi om de Ulykkelige, som tvivler om Religionens hellige Sandheder, og hvor agt- som ynkværdig den *redelige* Tvivler er, der gjør sig det til Pligt, ikke at udstrøe den Sæd i andres Hierter, der har fæstet Rødder i hans, og berøvet ham det eneste ubrydelige Skiold mod Livets mange Storme, mod Skiæbnens uundgaaelige Slag.

Mandag 16. [...] strax mit Byebud er expideret, tager jeg fat paa et nyt Hefte. Kan jeg slutte med noget Eder kiærere, end at mit Hierte nu kun er sexten Aar, at jeg er tilfreds med Alt omkring mig, og føler mig overbevist om, at Gud, som har gjort mig saa lykkelig, vil vaage over mit Norges og Danmarks Lykke?

Tirsdag 17. Jan. [...] Med min gode Pavels's Tilladelse (som jeg forudsætter jeg har) maae jeg her afskrive en Periode i hans Seneste, hvori han saa levende, som hørte jeg ham udtale Ordene, staaer for mine, og naar I læser det vist ogsaa for Eders Øyne. Da han med sin hele Hiertelighed har talt om sin egen kiære Maries Forbindelse, siger han: «Saa megen huslig Lyksalighed vil da efterhaanden forsone Dem med Verdens politiske Gang. Jeg negter ikke, jeg er lidt vred paa Dem for nogle af Deres bittre og mismodige Yttringer i forrige Dagboghefte – thi, Herregud! den Steen man ikke kan løfte, er det ikke langt bædre at lade den ligge, og tage en maaskee mindre tillokkende Omvey, end at blive staaende og beklage den standsede vor Fart paa den jævne, blomsterstrødde Vey.» Endnu lægger han til, at han havde gjort nogle Anmærkninger herom, og at det er Aarsag i hans lange Taushed, da han ikke vidste hvordan han skulde sige mig sin Mening, den han fandt uvenskabeligt at dølge mig, uden at saare mit Hierte. O neppe kan nogen af Eder, mine Elskede, sige mig mere i denne Anledning end jeg selv har sagt mig, og denne mit Hierte saa fremmede Bitterhed er det jo, der har forbittret mig mit Liv med alle dets Glæder. Fortiaente jeg Straf, virkelig, *dette* var en haard Straf nok. Men hvem kan byde over sine Følelser? I det højeste kan man byde over deres Udbrud. Men har jeg ikke

indgaaet en Pagt med Eder og mig selv, at lade alle mit Hiertes Følelser og Tanker strømme ud i disse Blade? Er ikke dette deres egentlige Bestemmelse? Gud skal vidne med mig, at det ikke har været Halstarrighed eller Egensindighed eller Rethaverie der har ledet min Pen, mine Tanker og Ord. Jeg kunde og burde intet dølge for Eder, og vilde I skulde læse i mit Inderste som Gud læser i det. Kan jeg for, at jeg ikke havde andet at lade Eder læse? – Seer De, kiæreste Fader Pavels, det er ikke Dem allene jeg siger dette, det er alle Dagbogens Læsere og Læserinder, og jeg har været lidt vidtløftig, fordi jeg haaber, herefter sieldnere at berøre denne Materie. I tvivler aldrig om min Oprigtighed, altsaa heller ikke naar jeg forsikrer Eder, at der *nu* intet er mig glædeligere, end at see og høre noget, der svækker min kummerfulde Frygt, mine bange Tvivl og bekrefter og befester de mere troendes Udsagn og Haab. Det blide Malerie De giver mig af Grev Essens huslige Stilling og Lykke, har qvæget mit Hierte, fast som naar mine Øyne i Onsdagsaftes hang paa den glade rødmende Marie i sin Georgs, den glade smilende unge Kone i sin Jesses Arme [...] En Fader, som finder sin reneste Glæde i sine Børn, sin høyeste Løn for alle Livets Besværligheder i deres Dannelse og Udvikling, kan ikke andet end være en god, en retskaffen Mand [...] Og saa kan jo Norge, med den Indflydelse Essen har paa dets Skiæbne, ikke være i bædre Hænder. Den borgerlige Simpelhed, jeg af Flere har hørt denne Familie roses for, giver jo ogsaa et grundet Haab om, at den aands- og alt godt-fortærende Luxus skal tage af, i det mindste ikke, som Mange, jeg med, frygtede, faae et nyt, farligt Udspring fra denne Kant [...]

Torsdag 19. [...] Her sad vi i Aftes [...] jeg med min Strømpe, Smaaepigerne ved deres Rokke og Garnvinder, der nu ere komne i Gang igien; Grimseth gik op og ned paa Gulvet, Christian var gaaet ud, og nu bankede det paa Dørren, der var tillaaset. «Trip omkring, Mossø Christian!» raabte Lina, og han svarede: her er Fremmede, her er virkelig Fremmede.» «Ja naar Christian siger virkelig, er det sandt,» sagde Marie, og lukte op, og ind kom – min søde velsignede Wilhelm. Hvor her blev en Jubel! Jeg holdt ham saa fast, som frygtede jeg for han strax skulde flyve fra mig. Men nu er han allerede fløyet bort igien Kl. 8 i Morges. Dog, snart, d. 26. kommer han tilbage, og bliver 4 Dage hos os, og nu tænker jeg kun, og vi alle kun paa disse Festdage. Men en Festaften var det os i Aftes – Alles Øyne

hang paa den ædle elskelige Mand, der er saa aldeles den samme som han var i 1805, første Gang jeg saae ham, hvis hulde Beskedenhed, ved al den *fortiænte* Udmærkelse, ved al den Høytiid, der er gjort af ham, er saa uforandret, og gjør ham saa usigelig elskelig. Kun sielden rev Marie og Georg deres Øyne fra ham for at møde hinandens Blik, Christian, der har saa levende Følelse for alt Siident og Godt, sad reent ubevægelig [...] Ney, gode Pavels, ney I Elskede Alle! Nu skal I ikke mere høre mig være misfornøyet, mindre bitter (og det kunde jeg jo desuden nu ikke være mere) over Tingenes Stilling og Gang. Wilhelm har gjort mig det saa begribeligt, at det er godt som det nu er, har skildret mig Kronprintsen med saa elskværdige Træk – og Sandhed og fast Overbevisning førte hans Pensel – at jeg ikke kan have andet Ønske for mit Norge, end at han maae blive dets Bestyrer, at Foreningen maae blive varig, at ingen fremmed Vold maae sønderrive den. «Jeg kan – sagde Wilhelm – ikke bædre udtrykke Moer mine Tanker om Ponte Corvo, end naar jeg siger at han er den anden Christian Frederik, at det er ligesaa umueligt at kiende ham uden at elske ham, som det var med hiin, med hvem han har ogsaa den eneste elskværdige Svaghed tilfelleds, at han er for god. Ubegribeligt er det, hvordan denne Mand, opvoxet i Revolutionen, mellem Krig og alt hvad der døver Menneskelighedens Stemme, har kunde beholdt den varme, dybe Følelse for sine Medmenneske.» – og i denne Tone blev han ved, og i mit Indre var der en underlig Sammenstormen af Følelser, der tilsidst opløste sig i en Veemod, der ikke lader sig beskrive, og for *Eder* heller ingen Beskrivelse behøver.

Jeg kan ikke sige mere om denne Aften, fordi jeg ikke kan faa sagt alt. Nu tynger intet, intet mere paa mit Hierte. Og saa blidt kiæder sig nu det ene i det det andet for mig, hvordan jeg den 1. eller 4de Februar skal ile til Eder, I saa længe Savnede, og den 6. fra Eder til mit Auestad. Gud, hvor glad og lykkelig jeg er! Men jeg er det for meget til nu at kunde *fortælle* [...]

Mandag 23. Da jeg lagde disse Blade hen, lagde jeg mig selv paa Sophaen; men mit Onde tog saa til, at jeg maatte gaae ordentlig til Sengs. Reent afkræftet – tyndt Øllebrød var det Eneste jeg nød i to Dage – faldt jeg snart i sød Søvn, og vaagnede først i Mørkningen, lidt fortunlet og mat, men uden nogen Slags Smerte. Maren kom op til mig med en Kop Caffé, og fortalte, min Grethe var

nede, og Jess ventedes. Det bidrog vel saa meget som Sønnen til at gjøre mig stærk, og Aftenen gik nok saa deyligt mellem de velsignede glade Unger. Christian var reent ravruskende forstyrret i Gaar. Saa snart Grimseth tog Violen, maatte han dandse, som havde det været efter Oberons uimodstaaelige Horn [...] Med Gaarsposten [...] fik [jeg] [...] et mig meget interessant Brev fra min lille Yndling, Broch, lige nysseligt i Form og Indhold. Hvilke herlige Evner der slumrer i denne kiække unge Barm, og hvilken Skade det var, skulde de ey blive udviklede. Nu er det den blotte rene skønne Natur. Jeg føler mig saa inderlig bunden til denne Yngling, at jeg ofte ønsker han *virkelig* var min Søn, det er Jesses, Maries og Linas *virkelige* Broder. Begyndelsen af hans Brev, det jeg gjerne gad afskrevet Eder heelt og holdent – røber det samme Ønske hos ham. Her er den: «Undskyld, bedste Moder! – først at jeg tiltaler Dem saa; men dette Navn bliver altiid det kiæreste for min Erindring, og ethvert andet vilde virkelig ikke komme saa meget fra mit Hierte som dette.» Dog, I kunde friestes til at troe mig forliebt paa min gammel Alder, Elskede, om jeg talte mere om den raske, aandfulde Theodor [...]

Onsdag 25. Halvsiette Qvartsider ere fuldskrevne, men færdigt er det ikke endnu. Til min Catty skrev jeg i Gaar, en usselig lille Brevunge, og det faaer jeg nu ind i Dag med Presidenteren, som kom i Aftes og bliver her til over Middag [...] Nu har Presidenten sadt her og snakket med mig en Stund i god Fortroelighed, siden har jeg skrevet og maae nu ind. Til min Rikke vilde jeg saa gjerne i Dag; men kommer der neppe, da Sneen *vælder ned*, vedbliver Dag ud, Dag ind, og det neppe er Vey over Fieldet. Og jeg vilde og skulde did.

Tilføiet med Sorenskriver Korens Haand:

Saavidt havde min inderlig elskede Kone skrevet den Dag, da hun om Eftermiddagen henved 4 følte megen Frost, og et Sting i Brystet, hvorfor hun, efter at have drukket Kaffe, lagde sig i Haab om, at det snart vilde gaae over. Stinget flyttede fra Brystet til Skulderen, og blev mindre smertefuldt; men hun fantaserede af og til om Aftenen, og i denne Fantasie taledede hun bestandig tydsk, saa at hun endog, naar jeg spurgte hende om noget, svarede paa tydsk, dog

bestemt paa hvad jeg havde spurgt, og som ofteste med en spøgende og munter Tone [...] Ved den Tiid, jeg plejer at legge mig, var hun faldet i en Slummer, og da jeg ikke ville forstyrre den blev jeg deels oppe, deels laae paa Sengen – Hun slumrede urolig hele Natten og klagede imellem over Tørst; men naar hun ved Bygsuppe havde qvæget sig, slumrede hun strax ind igien. – Om Torsdag Morgen blev hun aareladt og fandt sig derved lettet, saa hendes Aandedrag blev lettere, dog vedblev Døsigheden, og undertiden Fantasien hele Dagen. Natten til Fredag sov hun nesten slet ikke, men ville ofte op, hvori hun blev føiet, da hun nesten ikke fandt nogen Hvile i Sengen. – Om Fredagen blev hun atter aareladt, og fandt sig da meget vel samt fik sin fulde Samling, og var imellem munter, saa vi alle havde det beste Haab. Natten til Løverdag sov hun meget rolig og dette bestyrkede end mere vort gode Haab. Men ak! hvor kort varede vor Glæde; thi uagtet hun hele Dagen havde sin Samling, og et Par Gange spurgte, om ei Sorenskriver Kristie var kommet, fik hun dog et tungt Aandedrag henved 9 om Aftenen, og dette sagtnede alt mere og mere, indtil hun Kl. 10, uden mindste Bevægelse opgav sin Aand. – Et Par Gange – jeg troer om Løverdagen – nævnede hun sin Sara og sin Moder – ligesom hun og af og til en kort Tiid talede vildt; men ellers havde hun sin Fornuft og kiendte alle.

Saa blid denne sieldne Kones Liv var, saa blid overgik hun og til Evigheden. – Gid min Vandel og Død maae blive som hendes.

Hovind d. 11 Febr. 1815.

Koren.

Christiane Korens *Dagbok 1815* er lastet ned gratis fra bokselskap.no